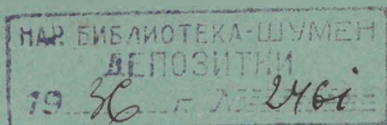

БИБЛЕЙСКИ УРОЦИ

отъ 3 октомврий до 26 декемврий 1936 г.

Пров. 1957 г.

Б4641

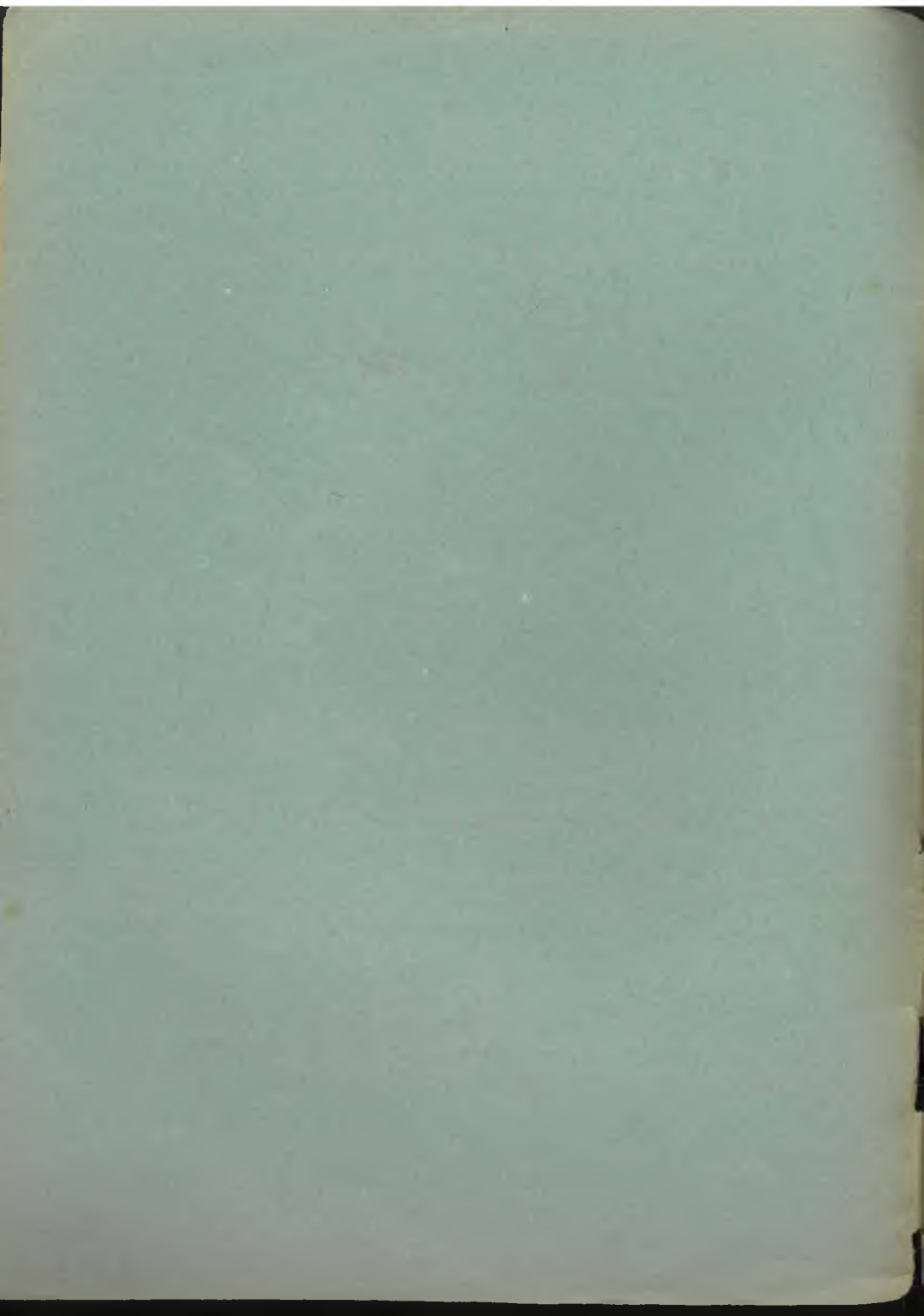
1936

кн. 4

ОСНОВНИТЪ ИСТИНИ НА СВЕЩЕНОТО ПИСАНИЕ

Книгоиздателство „НОВЪ ЖИВОТЪ“
София, ул. Солунска 10

Въведение

„Библията показва Бога като такъвъ, на когото тя дължи своето произхождение; но тя е написана отъ човѣшки ржце, и въ различния стилъ на многочисленитѣ ѣ книги може да се забележатъ особенитѣ характерни черти на нейнитѣ писатели. Всичкитѣ откровения на божествената истина сж „боговдѣхновени“ (2 Тимотею 3:16.); но при все това, тѣ сж изразени съ човѣшки думи. Безконечниятъ Богъ е осветилъ, чрезъ Светия Си Духъ, разума и сърдцето на Своитѣ раби. Той е давалъ сънища и видѣния, символи и образи, и тѣзи, на които е била открита истината по този начинъ, сами сж облѣкли тѣзи мисли въ човѣшка речъ.

Десеттѣ заповѣди бѣха изговорени отъ самия Господъ и бѣха написани съ Неговата собствена ржка. Тѣ сж отъ божествено, а не отъ човѣшко произхождение. Но Библията, съ нейнитѣ дадени отъ Бога истини, изразена въ човѣшки езикъ, представлява едно съчетание на божественото и човѣшкото. Подобно съединение сжществуваше въ естеството на Христа, Който бѣше Синъ Божи и Синъ човѣшки. Ето защо за Библията може да се каже, както и за Христа, че ‘Словото стана плътъ и живѣе между насъ’. (Юанъ 1:14.)

Чрезъ словото Си Богъ ни предава необходимото за спасение познание. Ние трѣбва да приемаме Свещеното Писание като авторитетно и непогрѣшимо откровение на Неговата валя. То е образецътъ на характера, изявителътъ на учението и пробенъ камъкъ на опитността. ‘Всичкото Писание е боговдѣхновено и полезно за поука, изобличаване, изправяне и назидаване въ правдата, за да бжде Божиятъ човѣкъ съвършенъ и годенъ за всѣко добро дѣло’. (II Тимотею 3:16, 17.)

Но фактътъ, че волята на Бога е била открита на човѣка чрезъ Словото Му, не прави ненуждно постоянното присѣтствие и ржководство на Светия Духъ. Напротивъ, Исусъ обещава Светия Духъ на ученицитѣ Си, за да имъ помага да разбиратъ Словото и да запечатва неговитѣ поучения въ тѣхнитѣ сърдца. А тѣй като Светия Духъ е вдѣхновителътъ на Библията, невъзможно е да има противоречие между Него и написаното Слово.“ („Великата борба“, стр. 5, 6, 7.)

Произходъ, вдъхновение и целъ на Свещеното Писание

Златенъ стихъ: „Всичкото Писание е Боговдъхновено и полезно за поука, изобличаване, изпраждане и назидаване въ правдата, за да бжде Божиятъ човѣкъ съвършенъ и годенъ за всѣко добро дѣло.“ II Тим. 3:16, 17.

Произхода на Свещеното Писание.

1. Какъ говори Богъ съ човѣцитѣ следъ грѣхопадането? Евр. 1 : 1.

Въ Едемската градина Богъ говорѣше съ невинния човѣкъ лице съ лице. Но следъ грѣхопадането Богъ съобщава своитѣ вести чрезъ избрани хора.

2. Съ какъвъ простъ изразъ назова Исусъ, цѣлия Старъ заветъ? Каква голѣма важность придаваше Той на Писанието? Йоанъ 5 : 39.

„Въ продължение на първитѣ 2500 години отъ човѣшката история не е имало никакво написано Божие слово. Тѣзи, които Богъ е обучавалъ, сж съобщавали своитѣ познания на другитѣ, и така тѣ преминавали отъ баща къмъ синъ, презъ всички следващи поколѣния. Първитѣ рѣкописи започватъ едва въ времето на Мойсея. Тогава всичкитѣ божествени откровения били събрани въ една вдъхновена книга. И тази книга се е попълвала постепенно въ продължение на дългъ периодъ време — шестнадесетъ столѣтия, — почвайки отъ Мойсея, историкътъ на сътворението и закона, до Йоана, докладчикътъ на най-величественитѣ евангелски истини.“ („Великата борба“, стр. 5.)

Преди още първитѣ поети на свѣта да сж творили, овчарѣтъ отъ Мадиямъ (Мойсей) е докладвалъ следнитѣ думи на Йовъ. (Йовъ 38:4—32.) Исусъ прие сбора отъ книгитѣ въ Стария заветъ, извадени и събрани отъ Ездра, Неемия и други, съ факта, че той цитира тѣзи писания отъ божественъ произходъ.

3. Кои три части на Стария заветъ посочи Исусъ следъ възкресението Си на учениците? Лука 24:44.
4. Кой отъ писателитъ на Стария заветъ се споменава особено? Лука 16:31; 24:27.
5. Чрезъ кого даде Богъ закона? Йоанъ 1:17; 7:19; Матей 8:4.
6. Споредъ думитъ на Исуса, на кого отъ пророцитъ трѣбва да обърнемъ особено внимание? Матей 24:15.
7. Отъ коя книга на Свещеното Писание цитираха често Исусъ и ученицитъ Му? Лука 20:42, 43; Деяния 1:20; 13:33.
8. Кой правѣше ученицитъ способни да свидетелствуватъ вѣрно за Исуса? Йоанъ 14:26.

Светиятъ Духъ припомняше точно думитъ и чудесата на Учителя, за да получи всѣки родъ свидетелството на четиритъ евангелски доклада, а именно, отъ Матей, Марка, Лука и Йоана. Въпрѣки, че всички бѣха ръководени отъ Светия Духъ, писателитъ на тѣзи четири книги не писаха съвсемъ еднакво. Точно това е единъ знакъ за истинността на тѣхното свидетелство. Ако предъ сѣда, четири свидетели биха разказали една и сѣща история дума по дума, тѣхното свидетелство би породило съмнение, че тѣ предварително сѣ се наговорили. Такова свидетелство може и да не се приеме. Свидетелства, които сѣ изказани отъ различни гледни точки, но въ основата си криятъ едно и сѣщо нѣщо, носятъ печата на тѣхната истинностъ.

9. Съ какво сравни Петъръ посланията на апостолъ Павла? II Петр. 3:15, 16.

Петъръ, макаръ да знаеше, че Павелъ бѣ писалъ нѣкои мъчно разбираеми нѣща, той ги считаше като отъ Бога, и ги смѣташе на-

равно съ „другитѣ Писания“, като ги постави наравно съ книгитѣ на Стария заветъ. Защото крайниятъ резултатъ отъ изопачаването на тѣзи книги би било пълното тѣхно отхвърляне.

10. Какво казва Йоанъ за всѣки, който се опита да промѣни Откровението? Откр. 22:18, 19.

Какъ е дадено Словото Божие.

11. Споредъ Павла, какъ е било дадено Писанието? II Тим. 3:16.
12. Съ какви думи изразява Петъръ сжщата истина? II Петр. 1:21.
13. Чрезъ кого е говорилъ Отецъ на насъ? Евр. 1:1, 2.
14. Кое друго свидетелство иматъ вѣрващитѣ, освенъ свидетелството на Свещеното Писание? I Йоаново 5:10.

Който съ вѣра приеме обещанието въ Словото, „той има това свидетелство“. Той познава мирътъ, настѣпващъ следъ опрощението на грѣховетѣ и чувствува чудната промѣна на своето сърдце и своя животъ. Чрезъ небесната вестъ на Свещеното Писание той се учи да познава Бога — Отца, Синътъ и Светиятъ Духъ.

Цельта на Свещеното Писание.

15. За какво ни помага Словото, когато го приемемъ съ вѣра? II Тим. 3:15.
16. За какво ни е полезно Писанието? Ст. 16, 17.

Най-напредъ за „поучение“. За какво поучение се говори? — Това, което Писанието ни учи върху даденъ предметъ. Поради Библейското учение за Бога, нашето схващане за Божеството се различава отъ хиндуския пантеизъмъ, отъ африканското езичество и отъ

будизма на изтокъ. Библията ни открива личността на Бога и отношенията ни къмъ Него, нашиятъ Баща. Тя ни запознава съ божественитѣ качества: любовъ, милосърдие, истина и правда. Ако не познавахме учението на Свещеното Писание относно Бога, изкуплението чрезъ Христа, ходатайствената служба на Исуса, вѣчниятъ законъ, естеството на човѣка и бждешата родина, ние сигурно бихме попаднали въ езическото суевѣрие и въ страшнитѣ вериги на страха. Точно за това ние трѣбва високо да ценимъ славнитѣ истини на Писанието.

17. Какви две цели има Свещеното Писание за човѣцитѣ? Пс. 119:9. 11.

18. Чрезъ какво трѣбва да изпитваме всѣко учение? Исая 8:20.

Светия Духъ не е даванъ, и никога не ще бжде даденъ, за да замѣсти Писанията, които изрично казватъ, че Словото Божие е единствения пробенъ камъкъ за всѣко учение и мораленъ животъ... „Светиятъ Духъ е биваль опозоряванъ чрезъ хора, които, считайки се осветени чрезъ Него, заявяватъ, че нѣматъ нужда по-нататкъ за ръководство отъ Словото Божие. Тѣ сж управлявани отъ впечатления, които тѣ считатъ за гласъ Божий въ душата. Но духътъ, който ги въодушевява, не е този на Бога. Това следване на впечатления, като се изоставятъ Писанията, довежда само до смущение и забъркване, до измама и гибель. То подпомага само целитѣ на лукавия. Докато службата на Светия Духъ е отъ жизнено значение и за Христовата църква, едно отъ срѣдствата на Сатана е, чрезъ грѣшкитѣ на стигналитѣ до крайностъ и фанатизирани човѣци, да позори дѣлото на Духа и да накара Божия народъ да пренебрегне източника на сила, които самиятъ нашъ Богъ е приготовилъ.“ (Великата борба“, стр. 7.)

19. По кой начинъ ще можемъ да растемъ духовно? Пс. 1:2, 3; Йоанъ 6:63.

2 Урокъ — 10 октомврий 1936 г.

Предметътъ, изучаването и силата на Словото Божие

Златенъ стихъ: „Залѣгай да се представишъ предъ Бога достоенъ, безукоренъ работникъ, който вѣрно преподава словото на истината.“ (II Тимотею 2:15.)

Крайната целъ на Свещеното Писание.

1. Що е Словото Божие? Иоанъ 17:17; Данаилъ 10:21.

„Най-първиятъ и най-разумниятъ дългъ на всѣко разумно същество е, да научи отъ Светото Писание що е истина, и тогава да живѣе споредъ получената свѣтлина и да насърдава и другитѣ да следватъ същиятъ примѣръ. Ние трѣбва всѣки день усърдно да изследваме Библията, да се вдълбочаваме въ всѣка мисълъ и да сравняваме текстъ съ текстъ. Съ Божията подкрепа ние трѣбва сами да си съставимъ нашитѣ убеждения, тъй като сами ще трѣбва да даваме смѣтка за себе си предъ Бога. („Великата борба“, стр. 496.) „Сатанински инструменти се обличатъ съ фалшиви теории въ една привлекателна мантия, съ каквато се бѣ облѣкълъ Сатана въ Едемската градина и прикри истинската си личностъ предъ нашитѣ първи родители, като имъ говори чрезъ змията. Тѣзи сатанински инструменти пошепватъ на човѣка нѣща, които въ действителностъ сж смъртна заблуда. Хипнотичното влияние на Сатана ще се упражнява върху ония, които се отвръщатъ отъ ценността на Слово Божие и се задоволяватъ съ басни, за които ги сърбятъ ушитѣ.“ („Testimonies“, В. 8, стр. 53.)

2. Какъ трѣбва да се държимъ спрямо човѣшкитѣ предания? Кол. 2:8.

Следното извлечение отъ протеста на принцоветѣ показва протестантското становище относно истинскиятъ авторитетъ въ духовни нѣща: „Нѣма друго здраво учение, освенъ онова, което е съобразно Божието Слово . . . Господь забранява проповѣдването на друго

учение . . . Светото Писание трѣбва само да се изяснява съ други и по-ясни текстове отъ него . . . Тази свѣта книга е нужна за християнина въ всички нѣща, тя е лесна за разбиране и определена да разсѣйва тъмнината. Ние сме решили, съ Божията благодать, да защищаваме само чистото проповѣждане на Неговото Слово, както то се съдържа въ библейскитѣ книги отъ Стария и Новия заветъ, безъ да прибавяме нѣщо, което е противъ него. Това Слово е единствената истина, то е сигурното правило на всѣко учение и животъ, то никога не може да погрѣши или да въведе въ измама. Онзи, който гради на неговата основа, ще устои противъ всички сили на ада, докато всичкитѣ човѣшки суети, каквито биха му се противопоставили, ще се съкрушатъ предъ Божието лице.“ („Великата борба“, стр. 162).

3. Какъвъ свършенъ законъ съдържа Свещеното Писание? Изходъ 20:3—17; Яковъ 2:10—12.
4. На коя частъ отъ Свещеното Писание обърна Спасителътъ особено внимание? Лука 24:25—27.

Когато по-късно Исусъ показва на двамата си ученици бележитѣ на ржцетѣ, нозетѣ, и ребрата Си, като доказателство за възкресението Си, Той обърна вниманието имъ къмъ нѣщо по-сигурно отъ видимитѣ доказателства — „пророчествата“. (2 Петрово 1:19.) Следъ като Исусъ показва на Тома ржцетѣ, и нозетѣ Си, Той му каза: „Блажени, които не сж видѣли и сж повѣрвали.“ (Йоанъ 20:29.) Богъ е положилъ за нашата вѣра една непоклатима основа — пророчествата. Съ сериозностъ и ревностъ ние трѣбва да изучаваме пророческото слово и особено да ценимъ тази частъ на Свещеното Писание.

Какъ трѣбва да се изучава Свещеното Писание.

5. Какво бѣ напомнено на Тимотея? II Тим. 2:15.

Повърхностното четене (на Свещеното Писание) има много малко значение. За да се разбере, необходимо е основно и сериозно из-

учаване. Въ Словото Божие има истини, които, подобно на жилки отъ скъпъ металъ, сж скрити подъ повърхността на земята. Ако човѣкъ търси тѣзи истини така, както търси злато и сребро, той непременно ще открие това ценно съкровище. („Fundamentals of Christian Education“, S. 390.)

6. Съ каква ревностъ изследваха Берянитѣ Словото Божие? Деяния 17:11.

„Най-добрата метода за ежедневното изучаване на Библията е да се изучава стихъ по стихъ. Нека онзи, който изучава, да вземе единъ стихъ и на него да съсредоточи ума си, за да разбере мисълта, която Богъ е вложилъ тамъ за него. Изучаването на единъ текстъ по този начинъ ще допринесе много по-голѣма полза, отколкото прочитането на много глави безъ опредѣлена цель.“ („Erg-ziehung“, S. 196.)

7. По кой начинъ изследваха апостолитѣ Свещеното Писание? 1 Кор. 2:13.

Интересно и полезно изучаване е онова, което има за цель да развие единъ опредѣленъ предметъ. Като се разгледатъ всички стихове върху единъ и сжщъ въпросъ, достига се до едно ясно разбиране на библейската истина и се намира забележителното единство въ ученията на Свещеното Писание. Сигурностъ въ тълкуването на Писанието има само тогава, когато текстоветѣ се равняватъ единъ съ другъ, докато се постигне ясна представа за истината.

8. Какъ трѣбва да се оценяватъ духовнитѣ нѣща? 1 Кор. 2:14, 15.

9. Кой е най-деятелниятъ учителъ на истината? Какво обещание бѣ дадено относно Светия Духъ? Йоанъ 16:13; 14:26.

10. При какви условия можемъ да познаемъ истинитѣ на Свещеното Писание? Йоанъ 7:17; 8:43, 47.

„Една причина за това, че много богослови нѣматъ ясно разбиране за Божията воля е, че тѣ затварятъ очитѣ си за истинитѣ, които

не искатъ да приложатъ въ живота си. Разбирането на библейскитѣ истини не зависи толкова отъ много мждрувания, колкото отъ искренността на намѣрението, отъ сериозното желание за правдата“.

(Великата борба“, стр. 497.)

Ние говорихме за ежедневното изучаване на Библията стихъ по стихъ; за начина, по който се развива известна тема, като се сравняватъ всичкитѣ съответни текстове. Сжщо отъ голѣма полза е, за изучаване на Библията да се прочете една цѣла книга, безъ огледъ на подраздѣления въ глави и стихове — подраздѣления направени отъ човѣцитѣ за лесно намиране на известна истина. Това изучаване дава едно схващане за нейната целъ, което схващане е нужно за още по-подробно изучаване.

Силата на Словото Божие.

11. Чрезъ чие съдействие бѣха направени небето и земята? Псаломъ 33:6, 9; Битие 1:1, 3, 6, 9.
12. Въ какво се откри сжщата властъ на Исусовото Слово? Матей 8:8, 13; Лука 5:12, 13, 18—25.
13. Кой съдействува за новорождението? I Петр. 1:23; Йоанъ 3:5.
14. Отъ какво зависи растенето на едно Божие чадо? I Петр. 2:2; Ефес. 4:14, 15.
15. Чрезъ какво може да победи християнина? Коя опитностъ отъ живота на Исуса ни посочва това ясно? II Петр. 1:4; Лука 4:4, 8, 12, 13.

3 Урокъ — 17 октомврий 1936 г.

Божеството.

Златенъ стихъ : „Защото онова, що е невидимо у Него, сиречъ, вѣчната Му сила и Божеството, се вижда още отъ създание мира чрезъ разглеждане творенията.“ (Римляномъ 1 : 20.)

Творецътъ.

1. Какъ се докладва въ началото на Свещеното Писание за сществуването на истинския Богъ? Битие 1:1.
2. Какво е казалъ Исая за истинския Богъ? Исая 42:5; 45:18.

Въ Свещеното Писание Богъ често се изявява на човѣцитѣ, обръщайки вниманието имъ на творческото Си дѣло; това е особено въ четвъртата заповѣдъ.

Триединството.

3. Кои три сили действуваха при сътворението? Ефес. 3:9; Йоанъ 1:3; Битие 1:2.

Тѣзи текстове ни посочватъ, че при сътворението Отецъ, Синътъ и Светиятъ Духъ сж работили заедно. Богъ направи всичко чрезъ Исуса, а Духътъ се носѣше надъ водитѣ и отъ хаоса направи вселената.

4. Само по кой начинъ може човѣкъ да се освободи отъ грѣха? II Кор. 5:17; Галатяномъ 6:15.

Единствениятъ пжтъ, по който човѣкъ може да се освободи отъ примкитѣ на грѣха е новосъзданието.

5. Кой християнски обредъ символизира това ново създание? Римл. 6:4.

„Който е билъ погребанъ съ Христа чрезъ кръщението, той е излъзълъ отъ водния гробъ за единъ новъ животъ. Той трѣбва да живѣе Христовия животъ“. („Testimonies“, Bd. 9. S. 20.) Да се води новъ животъ, това е резултатъ отъ новосъзданието.

6. Въ чие име се кръщаватъ християнитѣ?
Матей 28:19.

„Съ кръщението ние се отричаме тържествено отъ свѣта. Който бжде кръстенъ въ името на Отца и Сина и Светия Духъ, той заявява публично, че е напусналъ службата на Сатана, че влиза въ единъ новъ, християнски животъ и че е станалъ членъ на Божието семейство, чадо на небесния Царъ“. („Testimonies“, B. 9, S. 91.)

7. Какъвъ изразъ употрѣбява Павелъ, говорейки за Бога? Ефес. 1:3, 17.

8. Какъ назовава Отецъ Сина Си? Евреемъ 1:8.

9. Какъ се нарича Светиятъ Духъ въ Свещеното Писание? Деяния 5:3, 4; II Лѣтовници 15:1; Римл. 8:9.

Забележително е, че въ Деяния 5:3 Петъръ казва: „Да излъжешъ Светаго Духа“. Но въ 4-ти стихъ той казва: „Ти излъга не човѣци, а Бога“. Съ това той употрѣбява дветѣ наименования за сѣщото лице. Въ Свещеното Писание Светиятъ Духъ се нарича още „Духъ Божий“. Затова отъ текстоветѣ на 7 до 9 въпросъ се вижда, че името Богъ е като семейно име на Отца, на Сина и на Светия Духъ, което образува Триединството.

10. По кой начинъ тѣзи три лица на Божеството, които сж работили заедно при сътворението, работятъ сега за спасението?
Иоанъ 3:16; Галатяномъ 1:4; Евреемъ 9:14.

Ако свържемъ тритѣ текста ще констатираме, че Богъ „е далъ единородния Си Синъ“, че Исусъ „самъ се даде заради нашитѣ грѣхове“ и че чрезъ единъ и сжщъ Духъ ние имаме достъпъ при Бога. Така тримата: Отецъ, Синътъ и Светиятъ Духъ си сътруд-

ничатъ за спасението. „Божеството бѣ крайно състрадателно съ чо-
вѣчеството. Отецъ, Синьтъ и Светиятъ Духъ изработиха заедно спа-
сителния планъ“. („Counsels on Health“, S. 222).

11. Какъвъ бѣше успѣхътъ при действието
на тримата въ изкупителния планъ? Римл.
8:1—3, 8—11.

Тѣзи текстове ни показватъ, какъ чудесно сж действували Отецъ,
Синьтъ и Светиятъ Духъ, за да осигурятъ изкупителния планъ. Сти-
ховетѣ 1—3 ни показватъ, че Богъ е изпратилъ Сина Си, за да
осжди грѣха. Духътъ на живота въ Сина ни освобождава отъ за-
кона на грѣха и отъ смъртта. Тогава ние ходимъ по Духа. Въ 8—11
стихове Духътъ се нарича „Духъ Божи но и „Духъ Христовъ“. Този
Духъ, който живѣе въ насъ, ни освобождава отъ смъртното
ни състояние въ грѣха и ни води къмъ животъ, къмъ Бога.

Единството на Божеството.

12. Каква връзка има между дѣлото на Духа
и дѣлото на Отца? Йоанъ 8:28; 5:19;
14:31.

Тукъ ни се казва два пѣти, че Синьтъ не може да стори нищо
отъ само себе си, че Той говори онова, което му съобщава Отецъ
и върши онова, което върши Отецъ. Той изпълнява заповѣдитѣ
на Отца.

13. Каква връзка има между дѣлото на Духа
и дѣлото на Сина? Йоанъ 15:26; 16:13

Синьтъ изпраща Духътъ като Неговъ личенъ замѣстникъ. Духътъ
не говори отъ само себе си (т. е. не говори свои си думи), но
онова, което му се заповѣдва да говори, а именно, напомня онова,
което Синьтъ е казалъ.

14. Каква връзка има между дѣлото на Духа
и дѣлото на Отца? Йоанъ 14:26; 15:26.

Отецъ изпраща Духътъ въ името на Сина. т. е. като замѣстникъ на
Сина. Духътъ излиза отъ Отца, за да извърши дѣлото си на земята.

Така, Отецъ изпраща Духътъ, и Синътъ изпраща Духътъ. Синътъ говори онова, което Отецъ му казва, а Духътъ говори онова, което Синътъ му казва. Духътъ е сжщевременно Духъ Божи и Духъ Христовъ. Може ли да сжществува по-свършено единство и хармония?

15. Какво ни се съобщава за Христа като Синъ Божи? Кол. 2:9.

16. По кой начинъ се изразява единството на Тройцата? Йоанъ 10:30; 14:11.

Отецъ е въ Синътъ и Синътъ е въ Отца. Духътъ е Духъ Божи, но и Духъ Христовъ. Така тримата сж заедно, и тримата сж едно.

17. По кой начинъ може вѣрващиятъ да бжде приетъ въ това Единство? Ефес. 3:17; I Йоан. 4:15.

„Вижте каква любовъ ни е далъ Отецъ“, като е поставилъ цѣлата властъ на Божеството въ полза на насъ грѣшниците. Той не пренебрегна нищо, което може да се направи, за да ни избави отъ грѣховетъ. Отецъ, Синъ и Духъ работятъ непрестанно и неуморно, за да ни изведатъ отъ единъ опетненъ животъ и ни доведатъ до единъ светъ животъ. Тѣхната цель не е по-малка отъ тази, да ни свѣржатъ въ пълно единство съ тѣхъ и да ни приематъ въ небесното семейство. Можемъ да повторимъ съ апостола: „Вижте каква любовъ ни е далъ Отецъ — да се наречемъ чада Божи.“ (I Йоаново 3:1.)

4 Урокъ — 24 октомврий 1936 г.

Божеството и произхода на Христа.

Златенъ стихъ: „Който е образъ на невидимия Богъ, роденъ преди всѣка тварь. Той е по-напрежъ отъ всичко, и всичко чрезъ Него се движи.“ (Колосяномъ 1:15, 17.)

Божеството на Христа.

1. Отъ кого бѣ зачатъ Христосъ? Пс. 2:7; Йоанъ 1:14.

2. Колко много прилича Той на Отца? Евр.
1:3. (първа частъ); Кол. 1:15.

„Само Онзи, Който е билъ още отъ начало при Бога и е отпеча-
тъкъ на Неговото Божество, само Той е билъ въ състояние да из-
вести на човѣцитѣ невидимия Богъ.“ „(In den Fusspuren des gro-
ssen Arzte“, S. S. 402.)

3. Какво име даде Отецъ на Сина Си? Ев-
реемъ 1:8.

Въ Евреемъ 1:4 ни се казва, че името на Сина — Богъ, е много
по-славно отколкото имената на ангелитѣ, защото Той е получилъ
това име като наследство, което стои надъ всичко. Като Синъ, Той
е наследникъ. И когато Богъ направи Христа като наследникъ надъ
всичко, тогава Той призна Неговата синовностъ. И поради това и
Синътъ носи едно име съ Башата.

4. Кое име получи Исусъ, когато се роди въ
плътъ? Матей 1:23.

Тукъ Синътъ повторно се назовава съ името на Отца — Богъ, за-
щото бѣше Богъ. (Йоанъ 1:1.)

5. Какъ потвърди Павелъ Божеството на
Сина? 1 Тим. 3:16. (срѣдната частъ.)

Изразътъ на Павла е подобенъ на израза въ Йоанъ 1:14: „И сло-
вото стана плътъ“. Това потвърждава че Исусъ, макаръ роденъ отъ
жена, е действително Богъ.

6. При кои два случая ни обяви Богъ пуб-
лично Божеството на Сина Си? Матей
3:17; 17:5.

7. Самъ Исусъ, какъ потвърди Божеството
Си? Йоанъ 16:27; 8:58.

Предсжществуването на Исуса.

8. Кой е изворътъ на животъ въ Сина?
Йоанъ 5:26.

9. Какъв животъ притежава Синътъ?
I. Йоаново 5:11, 20.

10. Споредъ думитъ на пророкъ Михей, кога
започна живота на Сина? Мих. 5:2.

Ние не можемъ да схванемъ понятието „вѣчността“ освенъ
като нѣщо, което нѣма ни начало ни край. И тъй, този текстъ
твърди, че живота на Христа е „отъ вѣчни дни.“

11. Какво свидетелство дава самъ Исусъ за
сжществуването Си преди свѣта? Йоанъ
17:5.

12. Какъ се произнасятъ по този въпросъ
Павелъ и Петъръ? Ефес. 1:4; I Петр. 1:20.

13. Какво доказателство дава сътворението
за произхода на Исуса? Кол. 1:16, 17.

Въ Свещеното Писание не липсватъ доказателства, че Исусъ е билъ
при Отца още преди сътворението. Отъ малкото прочетени стихове
виждаме, че Исусъ е билъ при Отца преди „да бѣ сътворенъ свѣ-
та“ и „преди всичко“. Следователно Той не е частъ отъ сътворе-
нието а е отъ Бога, т. е. самъ Той е Богъ.

Достѣпъ за грѣшника въ вѣчния животъ

14. Има ли грѣшникътъ достѣпъ въ вѣч-
ния животъ, който се крие въ Христа?
I Йоаново 5:11.

Слава да бѣде на Бога! Вѣчниятъ животъ е достѣпенъ за грѣш-
ника; но той го получава само като подарѣкъ. Когато Богъ даде
единородния си Синъ, Той даде всичко, каквото е въ Синътъ: жи-
вотъ, истина и срѣдство за постигане на живота.

15. Има ли другъ нѣкой пѣтъ за постигане
на вѣчния животъ? Ст. 12.

16. Колко сигурно е, че ще постигнемъ вѣч-
ниятъ животъ? Ст. 13.

Ако ние „вѣрваме въ името на Сина Божий“ (два пѣти се споменава въ 13 стихъ), тогава нѣма никакво съмнение; „Който има Сина Божи, той има живота“ — вѣчниятъ животъ.

17. По кой начинъ ни осигури Исусъ съ тази
истина въ Своята молитва? Иоанъ 17:5.

Свещеното Писание ни описва съ чудното значение на личния животъ. Господъ Исусъ Христосъ, Синъ Божи и самъ Богъ, Който „сжествува отъ дни вѣчни“, Който направи свѣта и всичко каквото е въ него — този Исусъ „се даде самъ за нашитѣ грѣхове“. Чрезъ вѣрата въ името на този Божи Синъ, ние получаваме дара на вѣчния животъ, за да го сподѣляме съ Него презъ Вѣчността.

5 урокъ — 31 октомврий 1936 г.

Произхода на злото.

Златенъ стихъ: „Всѣкой, който прави грѣхъ, прави и беззаконие; и грѣхътъ е беззаконие.“ (I Иоаново 3:4.)

Люциферъ — неговото естество и положението му въ небето.

1. Какво е значението на името Люциферъ?
Отгдѣ падна той? Исая 14:12.

2. Коя бѣше причината за неговото падение?
Исая 14:13—15.

„Малко по малко Люциферъ допусна да се появи у него склонность къмъ себевъзвишение: „Понеже ти туряшъ своя умъ наравно съ Божия умъ . . .“

Вмѣсто да се стреми чрезъ преданността и вѣрността на творе-

нията да възвишава Бога надъ всичко, стремежът на Люцифера бѣше да спечели тѣхната служба и вѣрност за себе си. И като пожела славата, която безкрайниятъ Богъ бѣше отдалъ на Своя Синъ, този князь надъ ангелитѣ се стремѣше къмъ една властъ, която трѣбваше да притежава и упражнява само Христосъ.“ (Великата борба“, стр. 407.)

3. Какво ни се казва подъ името „Тирския царъ“ за Люцифера? Защо този текстъ не може да се отнася за царуваниятъ тогавашен Тирски царъ? Йезекиилъ 28:12, 13.

Когато Люциферъ бѣ сътворенъ, той бѣше съвършенъ. Неговото поведение въ злото го направи демонъ.

Царътъ, за когото се говори тукъ, бѣше въ Едемъ, въ градината или раятъ Божи. Това не можеше да се отнася буквално за Тирския царъ, но за Люцифера.

Въ духътъ на пророчеството имаме много наставления относно Йезекиилъ 28:11—17; и въ всѣки единъ случай се говори изрично за Люцифера. Вижъ („Патриарси и пророци“, стр. „Великата борба“, стр. 407, 408.) „Connells to Teachers“, S. 27. п „The Desire of Ages“, S. 758.)

4. Какъвъ постъ заемаше Люциферъ на небето? Ст. 14.

Въ земното светилище ковчегътъ бѣ поставенъ въ Светая Светихъ. Върху ковчегътъ бѣха два херувима, които го покриваха съ крилата си. Между херувимитѣ се откриваше Богъ. Отъ тази представа заключаваме, че Люциферъ е билъ единъ отъ ангелитѣ, който е стоялъ непосредствено до Бога.

5. По кой начинъ получи Люциферъ животъ? Какво ни свидетелствува, че ангелитѣ сж личности? Йезекиилъ 28:15: Битие 19:1—3.

„Показано ми бѣ, какъвъ бѣ нѣкога Сатана: единъ щастливъ, почетенъ ангелъ. Следъ това азъ видѣхъ какъвъ е той по настоя-

щемъ. Той все още има приятенъ видъ. Неговитъ черти сж все още благородни, защото той е единъ ангелъ, падналь. Но неговото лице открива страхъ, беспокойствие, нечестие, хитрость, умпаза, злополука, измама и всички други лоши качества.“ („Early Writings“, S. 152.)

Падението на Люцифера.

6. Кой бѣ подстрекателъ за грѣха? По кой начинъ продължава той да работи противъ Бога? Йоанъ 8:44.

„Грѣхътъ се появи за пръвъ пжтъ у оня, който следъ Христа, бѣше най-много почетенъ отъ Бога . . . Докато вършеше дѣлото си въ тайнствена прикритость и известно време прикриваше истинската си цель подъ вида на страхопочитание предъ Бога, той се стараше да възбуди недоволство спрямо даденитъ на небеснитъ сжщества закони, като имъ обясняваше, че тѣ имъ налагали ненуждни ограничения . . . Той вложи всичкитъ си сили на мощния си духъ въ заблуди, за да си спечели симпатията на ангелитъ, които стояха подъ неговата заповѣдъ; дори фактътъ, че Христосъ го бѣше предупредилъ и съветвалъ, бѣ изкривенъ, за да го направи въ услуга на неговитъ предателски цели.“ („Великата борба“, стр. 406, 408.)

7. Подъ чия власть се събраха ангелитъ въ небето? Откр. 12:7.

8. Кжде бѣше хвърленъ Сатана съ неговитъ ангели? Откр. 12:9; Лука 10:18.

Сатана водѣше своитъ ангели. Михаилъ (Христосъ) съ Неговитъ ангели защищаваха честъта на Бога. Резултатътъ отъ борбата не можеше да бжде другъ. Сатана и неговитъ ангели бѣха изгонени отъ небето.

9. Защо Богъ не погуби Сатана?

Отговоръ: „Даже и когато бѣ хвърленъ отъ небето, Вѣчната Мждрость не унищожи Сатана. Щомъ като на Бога бѣ угодна само службата отъ любовь, вѣрноподанството на Неговитъ създания трѣбва да почива върху едно убеждение за Неговата правда и благотворителность.

Жителитѣ на небето и на свѣтоветѣ, бидейки неподготвени да схванатѣ естеството или последствията на грѣха, не биха могли да видятѣ Божията правда въ унищожаването на Сатана. Ако той моментално бѣдеше лишенъ отъ сѣществувание, нѣкои щѣха да служатъ на Бога отъ страхъ, нежели отъ любовъ. Влиянието на измамника не би се напълно унищожило, нито пакъ духътъ на бунтуването би се напълно изкоренилъ.“ („Патриарси и пророци“, стр. 5.)

Първенството на Сатана на земята.

10. Какъвъ нарича Исусъ Сатана? Йоанъ 14:30; 12:31.

11. Кога и какъ исказа той своитѣ претенции за титла? Какъ обоснова той своитѣ права? Лука 4:5—7.

„Когато Сатана каза на Христа, че царството и славата на този свѣтъ сѣ дадени нему, и той може да ги даде на когото иска, той каза само отчасти истината, за да постигне целта си. Нѣкога той бѣ отнелъ царството на Адама; последниятъ, обаче, бѣше замѣстникътъ на Твореца. Неговата властъ не бѣше самостоятелна. Земята е Господня и Той е предаль всичко на Своя Синъ.“ („Das Leben Jesu“, S. 78.)

12. По кой начинъ победи Исусъ своя противникъ? Лука 11:18—20.

13. Какъ бѣ обезславенъ голѣмиятъ измамникъ? Йоанъ 12:31, 32.

„Едва при смъртта на Исуса се откри напълно характера на Сатана предъ ангелитѣ и всички невинни творения. Старовремениятъ врагъ умѣеше така хитро да се приструва, че даже и ангелитѣ въ небето непознаха целта и не схванаха естеството на неговото възстание... Сатана видѣ, че маската му бѣ отнета и неговата сила се откри предъ ангелитѣ и цѣлото небе; той се бѣ открилъ като убиецъ. Чрезъ проливането кръвта на Божиятъ Синъ, Сатана само се изложи. Неговата дейность бѣше сега ограничена. Какъвто и да се преставяше занаяпредъ, той нѣмаше вече достѣпъ съ ангелитѣ въ небеснитѣ дворове и да клевети предъ тѣхъ Христовитѣ братя, че

сж съ нечисти, опетнени отъ грѣхъ дрехи. Последнитѣ му отношения съ небеснитѣ сщества бѣха прекжснати.“ („Das Leben Jesu“, S. 459, 462.)

Дѣлото на Сатана.

14. Подъ каква маска работи Сатана въ този свѣтъ? Откр. 12:9; II Кор. 11:14.

Измамническитѣ срѣдства на Сатана сж многобройни. Днесъ, той разпространява мнението, че не сществува освенъ въ въображението на нѣкои хора. Други пъкъ мами, като казва, че е дѣхътъ на умрѣлитѣ.

15. Съ какво се занимава постоянно противникътъ? I Петр. 5:8.

16. Какви срѣдства употребява той? I Петр. 2:11; I Йоан. 2:15—17.

„Презъ всичкитѣ времена изкушенията на плътта сж покварили човѣчеството. Сатана си служи чрезъ невѣздържание да убие и унищожи ценнитѣ духовни, морални и умствени способности, съ които Богъ е надарилъ човѣка“. („Das Leben Jesu“, S. 71.)

17. Какво радостно увѣрение дава Исусъ на Неговитѣ последователи? Йоанъ 16:33.

Ние се сражаваме съ единъ победенъ врагъ. Съзнанието за поражението му отъ Христа, обезсилва смѣлостта на Сатана. Исусъ победи врага. Ако ние направимъ Исуса наша сила, тогава Неговата победа ще бжде наша победа. Христосъ иска да ни направи повече отъ победители. (Римл. 8:33—37.)

6 Урокъ — 7 ноемврий 1936 г.

Творението е Божие дѣло.

Златенъ стихъ: „Чрезъ словото на Господа сж сътворени небесата, и чрезъ духа на устата Му — цѣлото имъ войнство... Защото Той рече — и всичко стана: Той заповѣда — и всичко се яви.“ (Псаломъ 33:6, 9.)

Творението, доказателство за Божията властъ.

1. Споредъ Свещеното Писание, по кой начинъ се създаде земята? Битие 1:1; Йоанъ 1:1—3, 14. Евреемъ 1:2.

Повторно говорятъ писателитъ на отдѣлнитъ книги въ Библията, че сътворението е едно непосредствено дѣло Божие. Отричането на тази истина не значи само непризнаване на Битие 1:1, 2, но отхвърляне на цѣлото Свещено Писание и неговиятъ авторъ.

2. Кое съобщение ни запознава съ начина, по който бѣ сътворенъ свѣтътъ? Евреемъ 11:3; Псал. 33:6, 9.
3. Въ колко време бѣха сътворени небето и земята? Изходъ 20:11; 31:17.

Както въ всички текстове на Стариятъ заветъ думата „день“ означава 24 часа, така и въ този текстъ.

„Както сжботата, така и седмицата започна при сътворението и тя се е запазила и е дошла до насъ чрезъ библейската история. Самъ Богъ измѣри първата седмица като примѣръ за последователни седмици до свършека на времето. Както всѣка друга седмица, тя се състоеше отъ седемъ буквални дни. Шестъ дни се употрѣбиха за дѣлото на сътворението; въ седмия день Богъ си почива и тогава благослови този день и го опредѣли като почивенъ день за човѣка“. („Патр. и пророци“, стр. 38.)

4. Кое възпоменание за сътворението съществуваше още от най-ранното време? Изходъ 20:8 — 11.

Съботата ни е предадена само чрезъ седмицата на сътворението. Разпредѣлението на седмицата не се опредѣля чрезъ слънцето, луната или друго нѣкое небесно тѣло. Богъ отдѣли съботата като светъ день на почивка. Той ни е даденъ отъ Провидението като защитникъ противъ враговетъ на Божия законъ. Той може да се докаже и отъ най-старитѣ езици на народитѣ.

5. Кой природенъ законъ бѣше установенъ при сътворението? Битие 1:11, 12, 21.

„Този, Който постави високо звезднитѣ небеса и съ изкусна деликатностъ предаде цвѣтъ на полскитѣ цвѣтя, Който изпълни небесата и земята съ чудесата на силата Си, Той, когато дойдѣ да увѣнчае славното Си дѣло и да постави въ срѣдата единъ, който да стои като владѣтель на красивата земя, Той можѣ да създаде едно същество, достойно за ржката, която му даде животъ. Родословието на нашата раса, както се описва въ Свещеното Писание, води своя произходъ не отъ единъ родъ на развиващи се зародиши, мекотѣли и четвороноги животни, но отъ великия Създателъ. Макаръ, че бѣ направенъ отъ прѣстѣта на зямата, Адамъ все пакъ бѣше „Божий Синъ“ („Патриарси и пророци“, стр. 6.)

6. Чрезъ кого се поддържа всичко? Колосенъ 1:16, 17.

„Богъ е поставилъ закони за управляване не само на живитѣ същества, но и за всички действия на природата. Всѣко нѣщо е подъ установени закони, които не могатъ да не се зачитатъ. Но докато всичко въ природата се управлява отъ природни закони, единственъ човѣкътъ, отъ всичко което населява земята, е отговоренъ за моралния законъ.“ („Патр. и прор.“, стр. 10.)
Чрезъ законитѣ, които Богъ бѣ поставилъ, природата ще си остане такава каквато я бѣше сътворилъ. Въпреки проклятието, което се излѣ надъ земята следъ грѣхопадането и донесе смъртъ на всичко живо, не се промѣни закона на божественото запазване на живота. Божиитѣ закони, вписани въ природата, продължаватъ да действуватъ, иначе смъртъта би турила край моментално надъ всичко, което съществува.

Днитѣ на сътворението, дни отъ двадесетъ и четири часа.

7. Съ какви прости думи описва Свещеното Писание днитѣ на сътворението? Битие 1:5, 8, 13, 19, 23, 31.

8. Какво име се даде на вечерята и утрото? Ст. 5. (първата частъ.)

9. Какви голѣми свѣтила сътвори Богъ за да опредѣлятъ деньтъ и ношъта? Ст. 14—18.

„Библията не познава никакви дълги вѣкове, презъ които земята бавно да се е развила отъ хаоса. За всѣки последователенъ день на сътворението Свещеното писание казва, че се е състоялъ отъ вечеръ и утро. („Патриарси и пророци“, стр. 38.)

Едно завършено дѣло.

10. Какво каза самъ Богъ за привършването на Неговото дѣло? Битие 1:31.

„Когато земята излѣзе отъ ржката на своя Създателъ, тя бе извънредно красива. Нейната повърхностъ бѣше разнообразна и се отличаваше съ планини, хълмове, поляни, попръскана съ благородни рѣки и хубави езера, но хълмоветѣ и планинитѣ не бѣха груби и неравни, изобилни съ страшни стрѣмнини и ужасни пропасти, каквито сж сега. Остритѣ разпокъсани върхове на земното устройство бѣха погребани подъ плодородна земя, която навсѣкжде произвеждаше изобилна зеленина. Нѣмаше отвратителни блата, нито безплодни пустини. При всѣко обръщане, окото биваше приветствувано отъ грациозни храсталаци и нѣжни цвѣтя. Височинитѣ бѣха увѣнчани съ дървета по-величествени отъ тия, които сега съществуватъ. Въздухътъ, неопетненъ отъ вредителна зараза, бѣше чистъ и здравословенъ. Цѣлиятъ пейзажъ надминаваше по красота декориранитѣ земи на най-гордия палатъ. Ангелското войнство съ наслада гледаше тази картина и се радваше на чуднитѣ Божи дѣла.“ („Патриарси и пророци“, стр. 6.)

11. Кога бѣ привършено сътворение на свѣта? Евр. 4:3, 4; Битие 1:1.

„Относно този свѣтъ, дѣлото на сътворението е привършено. Защото дѣлата Божи сж свършени о.ъ поставянето на свѣта. Но Неговата енергия още се проявява въ поддържане на предметитѣ на сътворението Му. Пулсътъ бие и едно вдишване следва другото, не защото механизмътъ е билъ веднѣжъ поставенъ въ действие и продължава да действа чрезъ собствената си енергия, но всѣко вдишване, всѣко биене на сърдцето е едно доказателство за всеобхващащата грижа на Този, 'въ Когото живѣемъ и се движимъ и сжествуваме'. Не чрезъ вродена сила земята произвежда всѣка година изобилията си и продължава движенията си около слънцето. Божията ржка води планетитѣ и ги държи въ тѣхния методиченъ ходъ презъ небесата.“ („Патриарси и пророци“, стр. 40.)

12. Какво дойде на земята поради грѣха?
Битие 3:17—19.

„Занапредъ расата щѣше да страда отъ изкушенията на Сатана. Въмѣсто щастлива работа, която дотогава имъ бѣ опредѣлена, сега тѣхниятъ дѣлъ щѣше да бжде скръбъ и трудъ. Тѣ щѣха да преживѣватъ разочарование, скръбъ, мжка, и най-после смъртъ. Подъ проклятието на грѣха, цѣлата природа трѣбваше да свидетелствува на човѣка за характера и резултатитѣ отъ бунта противъ Бога. Докато Адамъ бѣше послушенъ на небото, цѣлата природа бѣше подчинена нему, но когато той се възбунтува противъ Божиятъ законъ, подчиненитѣ създания се възбунтуваха противъ него. И тъй, въ голѣмата Си милость, Богъ искаше да покаже на човѣцитѣ светостта на Своя законъ и чрезъ лична опитность да видятъ опасността отъ отстраняването му, даже и до най-малка степенъ.“ (Патриарси и пророци“, стр. 14.)

13. На какво могатъ да се надѣватъ човѣцитѣ, въпрѣки че грѣхътъ владѣе въ свѣта? Исая 65:17; II Петр. 3:13; Откр. 21:5.

„Въ Библията наследството на светийтъ е наречено отечество. Тамъ небесниятъ Пастиръ води Своео стадо при източници на жива вода. Дървото на живота дава своитѣ плодове всѣки месецъ, а листата на дърветата служатъ за здравето на народитѣ. Тамъ има вѣчно текущи рѣки, бистри като кристалъ, а по брѣговетѣ люлѣещи се

дървета хвърлят сѣнкитѣ си по пригответитѣ пѣтища за спасенитѣ Господни. Тамъ пространнитѣ равнини се издигатъ въ красиви хълмове и планинитѣ Божии издигатъ своитѣ величествени върхове. По тѣзи мирни равнини, покрай ония живи рѣки, Божиятъ народъ дотогава скитникъ и странникъ, ще намѣри своята родина.“ („Великата борба“, стр. 559.)

14. Какъ ще се възпоменава сътворението въ новата земя? Исаия 66:22, 23.

„Богъ ни учи, че ние трѣбва да се събираме въ Неговия домъ, за да развиваме у насъ качествата на съвършената любовъ. Чрезъ това земнитѣ жители се подготвятъ за жилищата, които Христосъ ще приготи за всички, които го любятъ. Тамъ въ светилището тѣ ще се събиратъ сѣбота следъ сѣбота и новолуние следъ новолуние, за да се присѣдинятъ къмъ възвишенитѣ хвалебни и благодарствени пѣсни, за слава на Оня, който седи на трона, и на Ангелото, отъ вѣчностъ на вѣчностъ.“ (Свидетелства за църквата“, Томъ I, стр. 189.)

7 Урокъ — 14 ноемврий 1936 г.

Сътворението на човѣка и неговото падение.

Златенъ стихъ: „И сътвори Богъ човѣка по Свой образъ, по Божи образъ го сътвори, мъжъ и жена ги сътвори.“ (Битие 1:27.)

Сътворението на човѣка.

1. Кога бѣ сътворенъ човѣкътъ? Битие 1:27, 31. (посл. часть).

„Човѣкъ трѣбваше да носи Божия образъ и въ външното подобие и характера. Единственъ Христосъ е ,образъ' на Отца; но човѣкътъ биде направенъ по Божие подобие. Неговото естество бѣше въ хармония съ Божията воля. Неговиятъ умъ бѣше способенъ да схваща божественитѣ нѣща. Любовта му бѣше чиста; апетитътъ и страситѣ му бѣха подъ контрола на разума. Той бѣше светъ и щастливъ, като носѣше Божия образъ и като се покоряваше напълно на Неговата воля.“ (Патриарси и пророци“, стр. 7.)

2. Отъ какво направи Богъ човѣка? Битие 2:7; 3:19. (посл. часть.)

3. По кой начинъ бѣ направена жената? Коя поука за равенство и единство можемъ да извлѣчемъ отъ тукъ? Битие 2:20—24; Ефес. 5:28, 29.

Самъ Богъ даде на Адама другарка. Той му достави единъ „помощникъ, приличенъ нему“, — единъ помощникъ, отговарящъ на него, — единъ, който бѣше годенъ за неговъ другаръ, и който би могълъ да бжде едно съ него въ любовь и съчувствие. Ева биде създадена отъ едно взето отъ Адама ребро, което означаваше, че тя не ще трѣбва да го контролира като глава, нито пъкъ да бжде тжпкана подъ краката му, като по-долна отъ него, но да стои отъ страната му като равна нему, да бжде обичана и закрияна отъ него. Като часть отъ мъжа, — кость отъ костьта му и плътъ отъ плътта му, — тя бѣше неговото второ азъ, показвайки тѣсната връзка и любезната привързаностъ, които трѣбва да сжществуватъ въ това сродство. („Патриарси и пророци“, стр. 7.)

4. Чий образъ носѣха човѣцитѣ? Какво можеше да се каже за тѣхното духовно и тѣлесно състояние? Битие 1:26, 27; 5:1, 2; 1:31; Еклис. 7:29.

„Богъ направи човѣка правдолюбивъ; даде му благородни характерни черти, безъ никаква наклонность къмъ злото. Той го надари съ висши умствени сили и му представи най-важнитѣ причини да бжде вѣренъ на поданството си. Вѣчното и съвършено послушание бѣше условие за вѣчно щастие. Съ това условие можеше да има достъпъ до дървото на живота,“ (Патриарси и пророци“, стр. 9.)

Въ Едемската градина.

5. Какво описание ни се дава за домътъ на първитѣ човѣци? Битие 2:8, 9.

„Домътъ на нашитѣ първи родители трѣбваше да е образецъ за други домове, когато децата имъ щѣха да отидатъ да населятъ земята. Онзи домъ, украсенъ отъ ржката на самия Богъ, не бѣ ве-

ликолепенъ палатъ. Въ гордостъта си, човѣцитѣ се наслаждаватъ отъ великолеппи и скъпи постройкы и се хвалятъ съ дѣлата на ржцете си. Но Богъ постави Адама въ една градина. Това бѣше неговото жилище. Синитѣ небеса бѣха неговия сводъ; земята, съ деликатнитѣ си цвѣта и килимъ отъ жива зеленина, бѣше неговия подъ, а покрититѣ съ листа клонове и красивитѣ дървета бѣха неговата завѣса. Стенитѣ му бѣха накичени съ най-блѣстящи украшения, — ржчното дѣло на великия Майсторъ-художникъ. Това, което окръжаваше светата двойка, бѣше единъ урокъ за всѣко време, — че истинското щастие се намира не въ угаждането на гордостъта и въ лукса, но въ общението съ Бога чрезъ създаденитѣ отъ Него дѣла. Ако човѣцитѣ обръщаха по-малко внимание на изкуственото и упражняваха по-голъма простота, тѣ биха дошли по-близо до цельта, за която сж създадени отъ Бога. Гордостъта и амбицията никога не се удовлетворяватъ, но онѣзи, които сж истински мждри, ще намѣрятъ сжществено и възвишено удоволствие въ источнитѣ на радостъ, които Богъ е направилъ постижими за всички.“ (Патриарси и пророци“, стр. 9.)

6. Каква задача бѣ дадена на човѣка? Ст. 15.

„Нашиятъ Създателъ, Който знае кое нѣщо служи за щастieto на човѣка, опредѣли на Адама работата му. Истинската радостъ въ живота се намиратъ само работящи мъже и жени. Ангелитѣ сж прилежни работници; тѣ сж Божии служители за човѣшкитѣ чада. Създателътъ не е приготвилъ никакво мѣсто за застойчивото упражнение на леностъта.“ („Патриарси и пророци“, стр. 9.)

7. Отъ що зависѣше постоянното пребиваване въ Едемъ? Ст. 17.

„Условието за вѣченъ животъ е все сжщото, каквото е било винаги — което бѣ и въ рая, преди грѣхопадането на нашитѣ прародители; пълна покорность къмъ Божия законъ и съвършена праведность.“ („Пътътъ къмъ Христа“, стр. 81.)

Падението на човѣка.

8. Кжде биде сваленъ Сатана следъ изпъждането му отъ рая? Откр. 12:9.

9. Подъ каква маска се появи Сатана въ едемската градина? Битие 3:1.

„За да извърши работата си незабелязано, Сатана използва змията като свой медиумъ, — една маска, много подходяща за неговата прелъстителна целъ. Змията тогава бѣше едно отъ най-мъдритѣ и красиви създания на земята. Тя имаше крила и като летѣше въ въздуха, външността ѝ блѣскаше ослѣпително. Имаше цвѣта и лѣскавината на полировано злато. Почиваша на тежко натоваренитѣ клони на забраненото дърво и угощаваща се съ прелестния плодъ, тя бѣ предметъ, който може да задържи вниманието и да очарова окото на зрителя. Ето по този начинъ въ градината на мира се промъкна погубителтъ, бдящъ за плячката си.“ (Патриарси и пророци“, стр. 11.)

10. Какво предупреждение бѣше дадено на Адамъ и Ева? Битие 2:16, 17;

„Ангелитѣ бѣха съветвали Ева да се пази да не се отдѣля отъ мъжа си, когато вършатъ всѣкидневната си работа въ градината; при него тя би се намирала въ по-малка опасностъ отъ изкушение, отколкото сама. Но погълната отъ приятната си работа, тя неуспешно се отдалечи отъ неговата страна. Като усети че е сама, тя почувствува страхъ отъ опасностъ, но пропъди страха си, като реши, че има достатъчно мъдростъ и сила да схване злото и да му се възпротиви. („Патриарси и пророци“, стр. 11.)

11. Съ кои думи мамѣше змията Ева да яде отъ забранения плодъ? Битие 3:4—6.

„Отъ Бога, извора на всѣка мъдростъ, идва всѣко знание, ценно за човѣка, и всичко каквото неговиятъ умъ може да схване и запомни. Плодътъ отъ дървото за познаване на доброто и злото не трѣбва толкова да се желае, защото той ни се предлага отъ единъ, който е билъ свѣтълъ и славенъ ангелъ, който е казалъ, че ако човѣцитѣ ядатъ отъ него, ще разпознаватъ доброто и злото, но оставе го. Истинското познание не идва отъ невѣрващи и зли хора. Божието слово е истина и видѣлина. Истинската видѣлина произлиза отъ Христа, който освѣтява всѣки въ този свѣтъ.“ („Consels to teachers“, S. 360, 360).

12. Каква опитностъ направи човѣкътъ следъ като съгрѣши? Кого обвини мъжътъ за своя чрѣхъ? Кому хвърли жената вината? Ст. 8—13.

„Адамъ не можеше нито да отрече грѣха си, нито пъкъ да го извини; но вмѣсто да изяви покаяние, той се мъчеше да хвърли вината върху жена си, и така върху самия Богъ: „Жената, която ми си далъ да е съ мене, тя ми даде отъ дървото и ядохъ“. Този, който отъ любовъ къмъ Ева бѣше предпочелъ да се лиши отъ благоволенieto на Бога, отъ своя домъ въ Едемъ и отъ вѣченъ животъ на радостъ, сега, следъ падането си, правѣше другарката си, па даже и Бога, отговорни за престѣплението. Така страшна е силата на грѣха.

„Когато жената бѣ попитана: ‘Що е това що си сторила?’ — тя отговори: ‘Змията ме измами и ядохъ’. Защо си създаде змията? Защо си я пусналъ въ Едемъ? — тѣзи бѣха въпроситѣ, съ които тя извиняваше грѣха си. Както Адамъ, така и тя обвини Бога, че Той е отговоренъ за падението имъ.“ (Патриарси и пророци“, стр. 13.)

13. Каква бѣше присъдата за грѣха на Адамъ и Ева? Ст. 17—19.

14. Коя привилегия бѣ отнета отъ първитѣ човѣци? Ст. 12—24.

15. Какво обещание имъ се даде относно тѣхното спасение? Какво включва това обещание? Ст. 15; 1 Йоаново 3:8.

8. Урокъ — 21 ноемврий 1936 г.

Грѣхътъ и неговото наказание.

Златенъ стихъ: „Защото, както чрезъ единъ човѣкъ грѣхътъ влѣзе въ свѣта, а чрезъ грѣха—смъртъта, и по такъвъ начинъ смъртъта премина въ всички люде чрезъ единъ човѣкъ, въ когото всички съгрѣшиха.“ (Римляномъ 5:12.)

Произходъ и естество на грѣха.

1. Чрезъ колко души дойде грѣхътъ въ свѣта? Римляномъ 5:12.

„Мнозина, които учатъ, че човѣкъ не е задълженъ да пази Божия законъ, наблѣгатъ, че е невъзможно за него да се покорява на Неговитѣ заповѣди. Но, ако това бѣше вѣрно, защо тогава Адамъ понесе наказание за престѣплението си? Грѣхътъ на нашитѣ първи родители донесе вина и скръбъ на цѣлия свѣтъ, и ако да не бѣ Божията доброта и милость, Той би потопилъ цѣлата раса въ безнадеждно отчаяние. Никой да не се мами. „Заплатата на грѣха е смъртъ.“ Божиятъ законъ не може и сега да се престѣпва съ безнаказаность, както и когато се изрече присъдата надъ бащата на човѣчеството.“ (Патриарси и пророци“, стр. 15.)

2. За какво се счита грѣхътъ? За кой законъ се говори? I Йоаново 3:4; Яковъ 2:9—12.

3. Чрезъ какво стана грѣхътъ по-ясенъ за човѣка? Кога и кой пръвъ стана за съблазнь? Римляномъ 5:20, 17, 19.

4. Отъ какво познаваме, че Божиятъ законъ бѣ познатъ преди още да бѣ написанъ на Синай? Битие 26:5; Изходъ 16:28.

5. При кои обстоятелства за пръвъ пжтъ се назова грѣхътъ съ своето име? Битие 4:7.

6. Кой бѣше началото на грѣха въ небето? Иезекиилъ 28:14, 16.

„Грѣхътъ започна въ него, който, следъ Христа, бѣ най-почитанъ отъ Бога и най-висшъ по сила и слава между небеснитѣ жители. Люциферъ, „Синътъ на зората“, бѣ пръвъ отъ осѣняващитѣ херувими, светъ и неоскверненъ. Той стоеше въ присѣдствието на Великия Творецъ и непрестаннитѣ лжчи на слава, окръжаващи Вѣчния Богъ, почиваха върху него.“ („Патриарси и пророци“, стр. 1.)

Последствията на грѣха.

7. Какво бѣ принуденъ да направи Богъ поради грѣха на Люцифера? Йезекииль 28:17; Откр. 12:7—9.
8. Каква загуба претърпѣха Адамъ и Ева поради тѣхното престѣпление? Битие 3:22—24.

„Следъ своятъ грѣхъ, Адамъ и Ева не можеха повече да живѣятъ въ Едемъ. Тѣ усърдно се молѣха да останатъ да живѣятъ въ дома на своята невинностъ и радостъ. Тѣ изповѣдваха, че съ право сж лишени отъ правото надъ онзи щастливъ домъ, но обещаваха за въ бждеще да се покоряватъ строго на Бога. Но казано имъ бѣ, че тѣхното естество е покварено отъ грѣхъ; че сж намалили силата си да се противятъ на злото и сж отворили пѣтъ на Сатана да намира по-лесно достѣпъ до тѣхъ. Покорно и съ неизказана тѣга тѣ се сбогуваха съ красивия си домъ и отидоха да живѣятъ на земята, на която почиваше проклятието на грѣха.“ („Патриарси и пророци“, стр. 15.)

9. До кжде се разшириха последствията отъ грѣха на Адама? Римл. 5:12, 19, 21.
10. Какво естество наследихме всички отъ Адама? Подъ кой наследственъ законъ се намира плѣтъта? Римл. 7:18, 21—23.

Апостолъ Павелъ казва, че когато иска да върши добро, злото стои до него. Законътъ на злото, като неследствена сила, бѣше онзи законъ, който действуваше въ Павла, преди още той да бѣ напълно свободенъ. Той позна, че изкуплението не идва отъвѣтре, а отъвънъ. (Римл. 8:3) Законътъ на грѣха и смъртъта (Римл. 7:23.) е безсѣмнено законътъ на плѣтъта, който владѣе въ насъ, а не Божиятъ законъ, както мнозина твърдятъ. Въ Новиятъ заветъ Богъ записва Своя законъ въ сърдцата на покаянитѣ. Законътъ на грѣха и смъртъта е единъ тиранинъ. Ако неговата сила не бжде спрѣна отъ силата на Христа, той владѣе дотогава, докато смъртъти зграбчи своята жертва — грѣшникътъ.

11. Отъ какво желаше апостолътъ да бжде освободенъ? Римл. 7:24, 25.

Докладва се за римлянитъ, че тѣхнитъ престѣпници трѣбвало да претърпяватъ страшно смъртно наказание. За всѣки престѣпникъ се вързвало по единъ мъртвецъ и той трѣбвало да стои въ това положение докато най-после умре отъ отровната миризма на разлагащиятъ се трупъ. Слава да бжде на Бога, че щомъ се предадемъ напълно въ ръцетъ на Исуса, Той ни избавя отъ робството на грѣха, който сме наследили.

12. Какво е опредѣлено за всичкитъ човѣци? Какво ще е следъ смъртъта? Евр. 9:27.

Този текстъ се отнася за смъртъта, на която всички ще трѣбва да се подчинятъ, поради грѣха. Ако тази смъртъ бѣше крайниятъ завършекъ на единъ престѣпенъ и бунтовнически животъ, не би било справедливо щото светии и грѣшници да умратъ еднакво.

13. Коя е заплата на грѣха? Римл. 6:23.

14. До колко ще бждатъ унищожени грѣшниците? Малахия 4:1, 3; Наумъ 1:9; Откр. 21:8.

15. Чрезъ кого дойде оправданието и живота? Римл. 5:17—19; 6:23.

Често пжти безбожници казватъ, че Богъ не е справедливъ, като ни държи въ този свѣтъ и ни поставя подъ проклятието на смъртъта. Вѣрно е, че безъ да искаме, ние сме смъртни. Но Богъ е положилъ голѣми грижи за нашето изкупление. Тамъ кждето грѣхътъ е силенъ, благодатъта е още по-силна. Нашиятъ небесенъ Отецъ направи така, че като претърпѣ Исусъ Христосъ смъртъта, както всички човѣци, Той стана оправдание за всички, които приематъ този даръ. Когато човѣцитъ отхвърлятъ оправданието, дадено по голѣма милость и продължаватъ да живѣятъ въ грѣха, тогава тѣ трѣбва да претърпятъ втората смъртъ, но не поради грѣха на Адама, а поради собственитъ имъ грѣхове. (Йоанъ 3:19.)

9 Урокъ — 28 ноември 1936 г.

Спасителниятъ планъ.

Златенъ стихъ : „Защото Богъ толкозъ обича свѣта, че отдаде Своя Единороденъ Синъ, та всѣкой, който вѣрва въ Него, да не погине, а да има животъ вѣченъ.“ (Йоанъ 3:16.)

Обещанията.

1. Какво обещание се даде на Адамъ и Ева, преди Богъ да ги бѣ прогонилъ отъ рая поради грѣха имъ? Битие 3:15.

„На човѣка за пръвъ пѣтъ се загатна за изкупление съ присждата която се произнесе надъ Сатана въ градината. Господъ каза: „И вражда ще поставя между тебе и жената и между твоето семе и нейното; то ще ти смаже главата, а ти ще му наранишъ петата.“ Битие 3:15. Тази присжда, изречена въ присѣтствието на нашитѣ първи родители, бѣше за тѣхъ едно обещание. Докато показваше една борба между човѣка и Сатана, тя обявяваше, че силата на голѣмия противникъ най-после ще се строши“ („Патриарси и про-роци“, стр. 17.)

„Ако Богъ не бѣше се намѣсилъ, Сатана и човѣцитѣ щѣха да свѣржатъ съюзъ противъ небето, и вмѣсто да питаятъ вражда къмъ Сатана, цѣлата човѣшка фамилия щѣше да се съюзи въ бунтъ противъ Бога. . . . Дадената отъ Христа благодать на душата пробужда въ човѣка вражда противъ Сатана. Безъ тази обръщаща благодать и обновяваща сила човѣкъ би останалъ пленникъ на Сатана: единъ хипнотизиранъ служителъ, който да изпълнява неговитѣ заповѣди.“ („Великата борба“, стр. 416., 417.)

2. Какво каза Ева, когато ѝ се роди първиятъ синъ? Битие 4:1.

„Идването на Изкупителтъ бѣ предсказано въ Едемската градина Когато Адамъ и Ева чуха това, тѣ очакваха неговото скорошно изпълнение. Тѣ радостно поздравиха своя първороденъ синъ, като помислиха, че е обещаниятъ Спасителъ. Но изпълнението на обещанието се забави. Адамъ и Ева умрѣха, безъ да го видятъ.“ („The Desire of Ages“ S., 31.)

3. На кого се даде отново обещанието за спасението чрезъ семето на жена жената ?
Битие 12: 1—3; 17: 4—7.

4. Какво обещание се даде на Давида ? Какво обещание относно неговия Синъ ? II Царе 7: 12, 13, 16; Исаия 9: 6, 7.

Исусъ, обещаниятъ Синъ.

5. Какво съобщение получи Мария чрезъ ангела ? Лука 1: 31—33.

6. Какъ обяснява апостолъ Павелъ изразътъ „семе Авраамово ?“ Гал. 3: 16, 29.

„Чрезъ символъ и обещание Богъ извести по-рано Евангелието на Авраама. Вѣрата на патриарха бѣ насочена къмъ идващия Изкупитель. Христосъ каза на еврейтъ: 'Баща ви Авраамъ би се радвалъ да види Моя день; и видѣ и възрадва се'. („Патриарси и пророци“, стр. 57.)

7. Чрезъ какво идва оправданието ? Ст. 6, 8, 9.

8. По кой начинъ се изпълва обещанието за семето ? Гал. 4: 4.

9. Какво ще направи семето на жената съ змията—Сатана ? Битие 3: 15; Римл. 16: 20.

10. При разпятието на Исуса, какво стана съ княза на този свѣтъ ? Йоанъ 12: 31, 32.

„Сатана бидѣ демаскиранъ. Неговата система се откри предъ ангелитъ и цѣлото небе. Той бѣ откритъ като убиецъ и съ проливането на Христовата кръвъ, той само се изложи. Неговата дейность бѣше сега ограничена. Какъвто и да се представя занаяпредъ, той нѣмаше вече достъпъ съ ангелитъ въ небеснитъ дворове, за да клевети Христовитъ братя за тѣхнитъ нечисти опетнени съ грѣхове дрехи. Последнитъ му отношения съ небеснитъ сѣщества, бѣха прекъснати. Въпрѣки това Сатана не бѣ унищоженъ тогава. Ангелитъ не можеха още да разбератъ какво влизаше още въ тази велика борба. Въпроснитъ принципи трѣбваше сега напълно да се откриятъ за доброто на човѣцитъ. Сатана трѣбваше още да сѣществувa, за да

стане явенъ контрастътъ, между княза на свѣтлината и княза на тъмнината.“ („Das Leben Jesu“, S. 462.)

11. Коя цель относно сатана се постигна чрезъ распятието на Исуса? Евр. 2:14, 15.

Пълно възобновяване.

12. Отъ какво ни е омилъ Христосъ? Откр. 1:5; Исаия 1:18.

„Дойдете сега та да разискваме' гласи поканата на Създателя къмъ Неговите чада (Исаия 1:18); Той не иска да насилва волята имъ; Той не приема почитанието и възхвалението, ако не му ги поднасяме съ свободна воля. Изнасиленото почитание би възпрепятствувало свободното развитие на разума и волята, то би ни свело до състоянието на автоматъ. А това съвсемъ не е намѣрението на Създателя. Неговото желание е, щото човѣкътъ, вѣнецътъ на създаването, да може да постигне най-гальмото съвършенство. Той ни представя най-величавитѣ благодарности, за които ние можемъ да участвуваме само чрезъ Неговата личностъ. Той ни кани да отидемъ при Него, за да може да довърши дѣлото Си въ насъ. Отъ насъ единствено зависи да направимъ избора между вѣчното робство и грѣха, отъ една страна, и чудесната свобода на Божиитѣ чада, отъ друга.“ („Пътътъ къмъ Христа“, стр. 58.)

13. Каква бѣше цельта на Христовото изкупително дѣло? Гал. 4:4—6.

14. Кого дойде Исусъ да потърси, за да го спаси? Лука 19:10.

Нашиятъ Господъ дойде на земята, за да възвърне всичко, каквото човѣкътъ бѣ загубилъ: вѣченъ животъ, домътъ въ Едемската градина и земята, която бѣше неговото изгубено царство. Ние можемъ да очакваме пълното възвръщане на всичко това.

15. Въ свръзка съ кое събитие ще се възобнови пакъ всичко? Деяния 3:20, 21.

Христосъ ще остане на небето докато всичко се възстанови. Възстановяването ще започне когато Отецъ изпрати Сина Си. Тукъ апостолътъ не прави разлика между второто идване на Христа и Неговото връщане на земята, въ края на хилядата, години. Много

отъ загубеното ще се възстанови при второто идване на Христа но пълното възобновявана на земята ще стане едва въ края на хилядата години.

16. Кога и по кой начинъ ще се постигне безсмъртието? I Кор. 15:51—53; I Солун. 4:16, 17.

17. Какво обещание се дава на ония, които победятъ? Откр. 2:7; 22:14.

„Исусъ разтваря широко бисернитѣ порти и спасенитѣ, които сж пазили истината, влизатъ въ него. Тамъ тѣ виждатъ Божия рай, родината на Адама, когато бѣше невиненъ. . . Възхитенъ отъ радостъ разглежда той Адамъ, дърветата, които нѣкога бѣха негово забавление, съвсемъ сжщитѣ, отъ които той въ днитѣ на невинността и на щастието си берѣше плодове. Той вижда лозитѣ, които сж отгледали собственитѣ му ржце, сжщитѣ цвѣтя, който той тѣй обичаше да отглежда. . . Спасителтъ го отвежда до дървото на живота, откъсва чудесенъ плодъ и му предлага да яде.“ („Великата Борба“, стр. 536, 537.)

10 Урокъ — 5 декемврий 1936 г.

Обещанието и дѣлото на Светия Духъ.

Златенъ стихъ: „И тѣй, ако вие, бидейки лукави, умѣете да давате добри деян.я на чадата си, колко повече Отецъ небесни ще даде Духъ Свети на ония, които Му искатъ.“ (Лука 11:13.)

Обещанието за присжтствието.

1. Какво обещание относно Светия Духъ се даде чрезъ пророкъ Йоилъ? Йоилъ; 2:23; 3:1—5.

Раниятъ дѣждъ се излѣ въ Палестина презъ есенята и даде на семето сила да порастне и се развие. Късниятъ дѣждъ се излѣ презъ пролѣттята и помогна на семето да узрѣе. Обещанието, да-

дено за последните дни, говори за раният и късния дъждъ. Сеячът и жетварът трябва да вървят рамо да рамо, за да може дъждът скоро да се прекрати.

2. Какво осигурение даде Исусъ на учениците си? Йоанъ 14:16, 17.

„Светият Духъ замѣства Христа Съ човѣшкото Си естество, Спасителятъ не може да присѣтствува едновременно при всички жители на земята. Следъ завръщането Му при Отца, Той изпрати Светият Духъ като свой замѣстникъ, за да служи на човѣците. Светият Духъ можеше да бже лично при всѣки единъ и да бже еднакво достъпенъ за всѣки единъ. Така, чрезъ Светият Духъ, Исусъ може да бже винаги близо до върващите въ Него. . .“ („Das Leben Jesu“, S. 384, 385)

3. Съ каква готовност изпрати Отецъ Светият Духъ? Какво е нужно, за да се сдобиемъ съ този даръ? Лука 11:13.

4. Кой още се грижи за светиите? Римл. 8:26, 27.

5. Какво доказателство имаме, че Светият Духъ е билъ познатъ и въ старозаветното време? Зах. 4:6.

„Светият Духъ е работилъ въ свѣта още много отдавна; отъ самото начало той е влиялъ върху сърдцата на хората. Но понеже самъ Спасителятъ бѣше на земята, учениците не се нуждаеха отъ утешителъ. Едва следъ възнесението на Исуса, учениците почувствуваха нуждата отъ присѣтствието на Светия Духъ. И тогава той трѣбваше да дойде.“ („Das Leben Jesu“, S. 384.)

Дѣлото на Светия Духъ.

6. Какво особено дѣло вършеше Светият Духъ за евангелските свидетели? Какво осигурение ни се дава, че това обещание важи и до днесъ? Йоанъ 16:8—11.

8. Кой грѣхъ не може да бже простенъ? Мат. 12:31, 32; сравни Ефес. 4:30.

Грѣхътъ противъ Светия Духъ не е единъ отдѣленъ и много тежкъ грѣхъ, който не може да бѣде простенъ. Той е една постоянна опозиция противъ Божия гласъ, докато най-после съвестта напълно се затъпи и не чувства вече неправдата. Такъвъ бѣше случаятъ и съ фарисеитѣ. Тѣ все повече и повече затваряха сърдцата си за истинската вѣра, докато най-после така се закоравиха, че преписаха действието на Светиятъ Духъ чрезъ Христа на Сатана. Следователно, следъ като бѣха отхвърлили и последното срѣдство, което води къмъ покаяние, тѣ нѣматъ вече никаква надежда.

„Кой е грѣхътъ противъ Светия Духъ? — Обявяване действието на Светия Духъ за сатанинско. Да предположимъ, че нѣкой е свидетел на нѣкое особено дѣло на Светия Духъ. Той има явни доказателства, че това дѣло е въ съгласие съ Словото Божие и Светиятъ Духъ потвърждава, че то е отъ Бога. Но по-късно той бива нападнатъ отъ изкушения, проявяващи се чрезъ самомнение, себелюбие, или пъкъ нѣкои други лоши качества. И като вижда само ясниа Божия отпечатъкъ върху нѣкои нѣща, той казва, че онова, което по-рано е признавалъ за сила на Светия Духъ е било сатанинско. — Богъ действа върху човѣшкото сърдце посрѣдствомъ Светия Духъ. Когато човѣкъ нарочно отхвърля Божия Духъ и го счита за сатанински, тогава той самъ разрушава канала чрезъ който Богъ се сношава съ него. Съ отричането на доказателствата, които Богъ отъ милость дава, хората изолиратъ свѣтлината, която освѣтява тѣхнитѣ сърдца и потъватъ въ мрака.“ („Testimonies“ Bd. 3. S. 634.)

9. Кѣй е истинския учителъ на истината?

Чрезъ какво действа Той? Йоанъ 16:13;
Ефес. 6:17.

Духътъ ни е далъ Словото Божие. Сжщиятъ Духъ ни го и обяснява. За разгласяването на истината Богъ е избралъ специални мъже, които сж получили доказателства че тѣ сж призвани. Чрезъ тѣхното посрѣдничество, свѣгътъ е получилъ отъ Светия Духъ Писанието. Нека да обърнемъ сериозно внимание, да не дадемъ ухо на нѣкой другъ духъ. Ние вървимъ само тогава сигурно, когато следваме едно, „така говори Господъ“. Въ такъвъ случай ние никога не можемъ да сбъркаме. Словото е гласътъ на Светия Духъ въ нашитѣ души. Когато ние занемаримъ изучаването на Словото или пъкъ отричаме неговитѣ книги, тогава ние даваме грѣбъ на неговитѣ наставления и помощъ.

10. Какъ получаваме новорождение? Йоанъ
3:5; I Петр. 1:23.

11. По кой начинъ живѣе Христосъ въ сърд-
цата на вѣрващитѣ? Ефес. 3:16, 17;
Йоанъ 15:7.

„Христосъ пребивава въ вѣрващитѣ чрезъ Неговото Слово. Тази е
сжщата жива свръска, която се, представя и чрезъ Господната ве-
черя. Божиитѣ слова сж духъ и истина.“ („Das Leben Jesu“, S. 393.)

Нашитѣ отношения съ Светия Духъ.

13. Чрезъ кого биватъ водени Християнитѣ
въ тѣхнитѣ опитности? Римл. 8. 14.

За да бждемъ водени отъ Светия Духъ, не се изисква подчинение
само въ началото на нашиятъ пжтъ съ Бога, но презъ цѣлия ни
животъ. Ние не можемъ да употрѣбимъ Духътъ; Той трѣбва насъ
да употрѣби. Щомъ като предадемъ всичко на Духътъ, тогава Той
ще ни води презъ цѣлия ни животъ, чрезъ Неговото Слово.

14. Въ чие име сме кръстени ние? Съ това,
какви отношения се свързватъ? Матей
28:19.

„Небесното Триединство се състои отъ три живи личности. Въ името
на тѣзи три сили — Отецъ, Синътъ и Светиятъ Духъ — се кръща-
ватъ всички, които вѣрватъ въ Него. Тѣзи три сили работятъ заедно
съ подчиненитѣ на небето, за да произведатъ новъ животъ чрезъ
Христа.“ („Special Testimanies“, Reihe B., №7, S.)

15. Какво е свидетелството на истинското
християнство? Римл. 8:9, (посл. часть.)

„Обещанието за Светия Духъ не се цени така, както би трѣбвало
да се цени; въ действителность то не се изпълнява, както би могло
да бжде? Човѣкъ може да бжде ученъ, красноречивъ и да прите-
жава различни природни или придобити таланти; но безъ присѣст-
вието на Светия Духъ, той не може да спечели нито едно сърдце
за Христа. Но и най-простиятъ Христовъ ученикъ когато е свързанъ

съ Христа и има дарбата на Светия Духъ, той ще има сила, която непременно ще действа въ сърдцата на хората. Богъ употребява такива хора като канали, чрезъ които протичатъ най-благороднитъ влияния по цѣлата земя. („Christi Gleichnisse“ S. 324.)

11 Урокъ — 12 декемврий. 1936 г.

Покаяние.

Златенъ стихъ : „Истина истина ти казвамъ : Ако нѣкой се не роди отъ вода и Духъ, не може да влѣзе въ царството Божие.“ (Йоанъ 3:5.)

Нуждата отъ покаяние.

1. Кое условие посочва Исусъ за влизането въ царството Божие? Матей 18 3; Йоанъ 3:3.
2. Какво се изисква, за да бждатъ грѣховетъ, опростени? Деяния 3:19.
3. Какво ни доказва, че е абсолютно невъзможно, човѣкъ самъ да се промѣни? Йеремия 13:23.
4. Какво е невъзможно за плътското естество на човѣка? Римл. 8:7.

Крачки къмъ покаяние.

5. Чрезъ кого бива човѣкъ освободенъ отъ веригитъ на грѣха? Римл. 7:24, 25.
6. Коя е първата стѣпка за ония, които съзнаватъ своята грѣховность? Какъ действа истинското разкаяние? Деяния 2:38, II. Кор. 7:10.

„Подъ истинско покаяние се разбира истинска скръбъ за грѣховетъ ни и отказване отъ сжжитъ. Ние нѣма да се откажемъ отъ грѣха, докато не опознаемъ неговата грѣховность. Истинската про-

мѣна на нашия животъ настѣпва тогава, когато ние отъ сърдце се отвърнемъ отъ грѣха.

Мнозина не разбиратъ истинското значение на покаянието. Има мнозина, които скърбятъ за своитѣ прегрѣшения, покаяватъ се дори външно, защото се страхуватъ отъ последицитѣ на своитѣ грѣхове. Това, обаче, е далечъ отъ покаянието въ истинската смисълъ на Божието Слово. Такива хора оплакватъ по-скоро страданията отъ своитѣ грѣхове. Така скърбѣше и се отказваше Исавъ, когато видѣ, че е загубилъ първородното си право, („Пжтътъ къмъ Христа“, стр. 30, 31.

7. Какъ става разкаянието? Деяния 5: 31.

8. Какво се напомня на каещиятъ се грѣшникъ? 1 Йоан. 1:9.

„Условията, при които ние можемъ да получимъ опрощение отъ Бога сж прости, справедливи и разумни. Богъ не иска отъ насъ нищо невъзможно, за да добиемъ опрощение на грѣховетѣ. Не е нужно да извършваме дълги и трудни пжтешествия, или да си налагаме болезнени епитимии, за да препорѣчваме душитѣ си на небесния и земния Създателъ, или да получимъ милостта Му за нашитѣ грѣхове.“

„Истинската изповѣдь има винаги единъ особенъ характеръ и има за цель опредѣлени прегрѣшения. Тия могатъ да бждатъ отъ такова естество, че трѣбва да се изповѣдатъ само Богу, или пъкъ могатъ да бждатъ такива, чрезъ които сме увредили нашитѣ събратя, за които трѣбва отъ тѣхъ да искаме прошка. Или пъкъ тѣ носятъ общественъ (публиченъ) характеръ и, сжщо тѣ трѣбва да бждатъ изповѣдани публично. Всички изповѣди, обаче, трѣбва да бждатъ ясно опредѣлени и да иматъ за предметъ тъкмо тия грѣхове, въ които сме се провинили.“ („Пжтътъ къмъ Христа“ стр. 49, 52.)

9. Кой ще погребе нашитѣ грѣхове? Деяния 10:43.

Ако нѣкой вѣрващъ би пожелалъ да опрости едно материално задължение на нѣкого, съ каква готовность ще приеме длѣжника това предложение! Трѣбва ли ние да бждемъ по маловѣрни, когато Богъ ни е обещалъ, че ще прости нашитѣ грѣхове щомъ ние ги изповѣдаме? Щомъ вѣрата се свѣрже съ обещанието и почива въ бла-

годатъта, прощението на грѣховеѣ става действителность и грѣшникътъ има миръ въ Бога.

10. Какво обещава Богъ по-нататъкъ? I Йоан.

1:9. (посл. часть); Деян. 10:43

„Сжщо така е и съ насъ. Въ сжщото състояние се намираме и ние, грѣшнитѣ човѣци. Ние не можемъ да изкупимъ миналитѣ си грѣхове. Ние не можемъ да обновимъ сърдцата си и да постигнемъ светостъта съ собствени сили. Но Господь обещава, че Той щѣ стори това за насъ чрезъ Христа. Ние сме длъжни да вѣрваме това обещание. Ние сме длъжни да изповѣдаме нашитѣ грѣхове, да се отдадемъ Богу и да му служимъ. Щомъ ние сторимъ това, и Той ще изпълни Своего обещание къмъ насъ. Ако вѣрваме обещанието, ние вѣрваме, че нашитѣ грѣхове сж простени и сърдцата ни очистени, а следъ това Богъ върши Своего дѣло; тогава и ние ще бждемъ изцѣлени отъ нашитѣ грѣхове и слабости, както това стана съ разслабления. Това става — ако ние вѣрваме. . .

А волята Божия е да ни очисти отъ грѣховеѣ, да ни направи Своето чадо и да ни подготви за единъ светъ животъ, а щомъ е тъй, ние можемъ да просимъ тия благословения, за да ги достигнемъ, и можемъ да благодаримъ Богу, че сме ги достигнали. Наше преимущество е, да се явимъ предъ Христа и, очистени отъ грѣховеѣ, безъ срамъ и безъ гризене на съвѣстъта, да стоимъ предъ закона.“ (Пътътъ къмъ Христа“ стр. 67, 68.)

12. Какво става съ Божието чадо, когато направи тази опитность? II Кор. 5:17.

13. Какво се очаква отъ единъ покаянь? Какъ може той да достигне това? I Петр. 2:1,2.

Предаване.

14. За какво сме създадени въ Христа? Ефес. 2:10.

15. При какво условие се получава вѣченъ животъ? Матей 19:16—19.

„Условията за вѣчния животъ днесъ, въ днитѣ на благодатъта, сжсжитѣ каквито бѣха и въ рая: съвършена правда, единство въ Бога, пълно съгласие съ принципитѣ на Неговия законъ. . . Богъ е взелъ мѣрки, за да можемъ да бждемъ подобни Нему, и Той ще направи това съ всички, които не се противопоставятъ на Неговата воля и не обезсилватъ Неговата благодатъ.“ (Gedanken vom Berg der Seligpreisungen“, S 88: Това съвършено послушание е възможно само чрезъ Христа. (Филип. 1:11.)

16. Съ какво се оправдава човѣкъ? (пoredъ какво се оценява вѣрниятъ? Яковъ 2:21, 22, 10—12.

12 Урокъ — 19 декемврий 1936 г.

Оправдание чрезъ вѣра.

Златенъ стихъ: „И тъй, бидейки оправдани чрезъ Бога имаме миръ съ Бога, чрезъ Господа нашего Исуса Христа.“ (Римл. 5:1.)

Дългътъ заплатенъ.

1. Каква опитностъ правятъ всички човѣци? Какъвъ би билъ краятъ на всички човѣци, ако Богъ не би ни подарилъ благодатъ? Римл. 3:23; 6:23.
2. Чрезъ кого трѣбваше да дойде изкуплението въ свръска съ първото обещание? Битие 3:15; Матей 1:21.

Първото обещание за изкуплението ни показва, че изкуплението ще дойде чрезъ единъ другъ — чрезъ семето на жената — а не чрезъ човѣшки усилия.

3. Кой плати дългътъ на човѣка за грѣха? Матей 20:28; 1 Кор. 15:3.

4. Какъв даръ бѣ предвиденъ за грѣшника, освенъ опрощението на грѣховетъ? Римл. 5:17; II Кор. 5:21.

„Само дрехата, която Христосъ е предвидѣлъ за насъ, може да ни помогне да се явимъ предъ Бога. Това намѣтало, тази дреха на собствената Му правда, Той ще даде на всѣка една вѣрваща, каеща се душа. „Съветвамъ те, казва Той, да си купишъ отъ менъ... бѣли дрехи, за да не се види голотата ти“.

Тази дреха, изтъкана съ небесния станъ, нѣма нито една нишка отъ човѣшко изобретение. Въ своето човѣшко естество Христосъ бѣ развилъ единъ съвършенъ характеръ, и този именно характеръ, Той иска да предаде и на насъ.“ („Christi Gleichnisse“, S. 309.)

5. Съ какво се сравнява правдата? Какъ се описва това при завръщането на блудния синъ? Исаия 61:10; Лука 15:21. 22.

„Твоятъ небесенъ Отецъ ще отнеме отъ тебъ опетненитѣ ти съ грѣхъ дрехи. Въ чудното пророчество на Захария, изложено въ притча, първосвещеникътъ застаналъ предъ ангелътъ съ нечиста дреха, представлява грѣшника. Господъ казва: Съблѣчете му опетненитѣ дрехи! И добавя: Ето азъ отнехъ грѣховетѣ ти и те облѣкохъ съ празнична дреха . . .

И тѣ поставиха на главата му чиста шапка и го облѣкоха съ чисти дрехи. Така ще облѣче Богъ и тебе съ „спасителна одежда“ и ще те покрие съ дрѣхата на правдата.“ („Christi Gleichnisse“, S. 204.)

Какъ ни се обещава правдата?

6. Какъ получи Авраамъ оправдание? Римл. 4:3; Гал. 3:6.

7. При какви условия получи Авраамъ оправдание или бѣ освободенъ отъ неговия дългъ? За какво не е гаранция пазенето на заповѣдитѣ? Римл. 4:1—3; 3:20.

Човѣкътъ стои предъ преградкитѣ на небесния съдъ като грѣшникъ. Той не може да направи нищо отъ само себе си, за да опро-

сти грѣховетѣ си, направени въ миналото. Ако той е можалъ да живѣе единъ животъ, който е билъ въ пълно съгласие съ закона. това съвсемъ нѣма да помогне предъ небесния съдъ да се оправдае вината му. Той и безъ това дължи послушание на закона, Ние не можемъ да предложимъ никаква заслуга за наше оправдание.

8. Чрезъ какво бива човѣкъ оправданъ?

Римл. 3:24; Ефес. 2:8, 9.

Благодатъта е незаслужена милость. Никой не може да си спечели оправданието; той е единъ даръ Божи.

Ние трѣбва да знаемъ, че благословенията на послушанието ще получимъ само тогава, когато приемемъ Христовата благодать.

Тя ни дава сила да можемъ да бждемъ послушни спрямо Божиитѣ закони и ни прави способни да скжсаме веригитѣ на всички лоши навици. Само чрезъ нея ще можемъ да стигнемъ правилния пжтъ и да останемъ въ него. „Fusspuren“, S. 113.

9. По кой начинъ ще получимъ оправдание?

Римл. 5:1.

„Ние сме изповѣдали нашитѣ грѣхове и сме решили да започнемъ новъ животъ съ Бога. Затуй ние можемъ да дойдемъ при Него и да Го помолимъ, да измие Той нашитѣ грѣхове и да ни дари ново сърдце. И ний можемъ да бждемъ сигурни, че Той ще стори това, *защото Той ни е обещалъ това*. . . . Ако ние вѣрваме обещанието, ние вѣрваме, че нашитѣ грѣхове сж простени и сърдцата ни очистени, а следъ това, Богъ върши своето дѣло; тогава и ний ще бждемъ изцѣлени отъ нашитѣ грѣхове и слабости, както това стана съ разслабения. Това става — ако ние вѣрваме.

Недей чака да *почувствувашъ*, че си изцѣленъ, ами кажи: „Азъ вѣрвамъ, истина е, не защото го *чувствувамъ*, но защото Богъ е *обещалъ*.“ („Пжтьтъ къмъ Христа“, стр. 66. 68.)

Следъ постигане на оправданието.

10. Освобождава ли ни прощението на старитѣ грѣхове отъ понататъшното изпълнение на Божия законъ? Римл. 6:14. 15.

11. Какъ се утвърждава законътъ въ сърдцето на вѣрващитѣ? Римл. 3:31.

12. Какво потвърждава онзи, който следъ оправданието, продължава да живѣе въ грѣхъ? Гал. 2:17. 18.

13. Коя е целта на освобождението на човѣка отъ закона на грѣха и смъртта? Римл. 8:2. 4.

14. Въ какво положение се намираме следъ оправданието? Римл. 5:1. 2.

15. Какво ни прави способни да водимъ единъ праведенъ животъ? Римл. 5:10; Ефес. 3:17—19.

Когато ние се предадемъ на Бога, Той ни прощава грѣховетѣ и ни подарява оправданието. Той ни приема, като че ли никога не сме сѣгрѣшавали.

Това е даденото ни отъ Бога оправдание. Но това не е всичко. Той подновява сърдцето ни като живѣе день следъ день въ сърдцата, като ни прави способни да водимъ единъ праведенъ животъ. Това е оправданието, което Богъ ни дарява. (Вижъ „Пътятъ къмъ Христа“ стр. 84—87.)

„Правдата, съ която ние биваме оправдани ни се зачита.

16. Чрезъ кого ставаме ние съвършени въ нашия духовенъ животъ? Кол. 2:10.

„Гордото сърдце се стреми да наследи спасението. Обаче, правото ни да влеземъ въ небето и нашата способностъ за това, се криятъ въ правдата Исусова.“ („Das Leben Jesu“ S. 155. 156.)

Освещението.

Златенъ стихъ: „Освети ги чрезъ Твоята истина; Твоето Слово е истина.“ Йоанъ 17:17.

Освещението трѣбва да се прибави къмъ покаянието.

1. Още какво име се дава на Божия народъ? Пс. 34:9; Римл. 1:7.

2. Споредъ кого се наименоватъ Божиитѣ синове и дъщери? 2 Кор. 6:14. 16—18.

Богъ ни кани да се отдѣлимъ отъ невѣрващитѣ по мисли думи и дѣла и ни предупреждава, да избѣгваме всѣко тѣсно общение съ тѣхъ. Ония, които сж направили подобна раздѣла, се наричатъ Божии синове и дъщери. Въ такъвъ смисълъ тѣ сж осветени; но дѣлото на освещението не е като дѣлото на оправданието, то е едно постоянно развиващо се дѣло, което трае презъ цѣлия животъ.

3. Коя истина, която би трѣбвало всички да познаватъ, призна Павелъ? Какво становище зае той при това изповѣждане?
1 Тим. 1:15; Фил. 3:13; посл. часть 14,

Отъ тѣзи текстове не трѣбва да разбираме, че Павелъ съзнателно е живѣлъ въ грѣхъ, но той търси да изрази по този начинъ своето чувство на недостойнство, и силно желание за единъ съвършенъ характеръ. Колкото повече една душа се приближава до Бога, толкова по-малко нѣща намира тя въ себе си, съ които би могла да се похвали.

„У ония, които живѣятъ въ сѣнката на Голготския кръстъ, нѣма себевъзвишение. нито самохвалство, че сж свободни отъ грѣха. Тѣ съзнаватъ, че тѣхниятъ грѣхъ е билъ, който е причинилъ душевнитѣ мъжки, които съкрушиха сърдцето на Божия Синъ; а тази мисль винаги ще ги кара да се смиряватъ. Тѣзи, които сж най-тѣсно свързани съ Исуса, виждатъ най-ясно слабоститѣ и грѣховността на човѣчеството, и тѣхната единствена надежда се основава върху заслугитѣ на единъ разпнатъ и възкрѣсналъ Спасителъ.“ („Великата борба“. стр. 387.)

4. Кои два примѣра на смирение ни се до-
кладватъ отъ Исая и Данаилъ? Исая 6:5;
Дан. 9:3—5.

5. Въ кого сме ние осветени ? I Кор. 1; 2: 6:11.

Освещението въ живота.

6. Какво ни доказва, че освещението е едно развиващо се дѣло въ живота ? II Петр. 3:18. първа часть.

„Свещеното Писание показва ясно, че дѣлото на освещението е едно дѣло, което постепенно се развива. Когато грѣшникътъ при обръщането си намѣри миръ съ Бога чрезъ кръвта на изкуплението, християнскиятъ животъ едва що е започналъ. Сега той трѣбва да се стреми къмъ съвършенство' да започне да расте и се приближава къмъ съвършенъ мжжъ до пълната възраст на Христовото съвършенство.“ („Великата Борба“ стр. 386.)

„Освещаването не е нѣщо, което се постига въ единъ день, единъ часъ или пъкъ въ единъ моментъ; то е нѣщо, което обхваща цѣлия животъ. То не е резултатъ на нѣкое приятно вълнуване, но резултатъ на постоянно умиране за грѣха и живѣне за Христа. Слаби, временни усилия, не могатъ да поправятъ една лоша постѣпка, нито пъкъ могатъ да поправятъ характера. Само чрезъ дълги и постоянни усилия, и чрезъ усилена борба, можемъ да излѣземъ победители. Нѣма день, въ който да знаемъ, колко тежка ще е борбата на следващия день. Докато владѣе сатана, ние трѣбва да подтискаме и оборваме нашитѣ любими грѣхове докато нашиятъ животъ продължава ние не ще стигнемъ никоя станция или точка, при която можемъ да кажемъ: „Азъ напълно постигнахъ“. Освещението е резултатъ на доживотно послушание.“ („Das Wirken der Apostel S. 455.)

7. Чрезъ какво ще постигнемъ опитността на освещението ? Йоанъ 17:17. Римл. 15:16.

Нѣма освещение безъ действието на Словото Божие и Светия Духъ.

8. Кой е резултатътъ на послушанието и освещението ? I Петр. 1:2.

„И тъй, като законътъ е светъ, праведенъ и добъръ, копие [на божественото съвършенство, то следва, че и единъ развитъ въ послушание спрямо този законъ характеръ ще бѣде светъ. Христосъ е съвършенъ примѣръ на такъвъ характеръ. Той казва: „Както и азъ спазихъ заповѣдитѣ на Отца Си.“ Азъ върша винаги

онова, което е Нему угодно.' Последователитѣ на Христа трѣбва да бждатъ Нему подобни, трѣбва чрезъ Божията благодать да разиватъ характери, които хармониратъ съ принципитѣ на Неговия светъ законъ. Това е библийско освещение.“ („Великата Борба“ стр. 386.)

9. Къмъ какво трѣбва да насочимъ всичкитѣ си стремежи, ако искаме да видимъ Иисуса? Евр. 12:14.

10. Въ какво трѣбва да вземемъ участие? Какво принадлежи къмъ тази опитность? I Петр. 1:15; Евр. 12. 10.

„Но колко отъ насъ сж въ дни на скръбъ като Якова? Ние мислимъ, че чувствуваме ржката на противника и безполезно се боримъ въ тъмнината, докато изразходимъ всички сили, безъ да сме получили сила и утѣха. Едва при зазоряване, Божието провидение откри на Якова онзи, съ когото той се бѣ борилъ — ангелътъ на завета. Разплаканъ и изнемощелъ той увисна върху гърдитѣ на любимиятъ и го моли за благословение, за което душата му тъй много жадуваше. И ние трѣбва да научимъ, че мжкитѣ сж благодеяние, и че ние не трѣбва да пренебрегваме Божиитѣ наказания и да не се обезкуражаваме, когато той ни повика.“ („Gedanken vom Berg der Seligpreisungen“).

11. Кое стжпало на развиване трѣбва да достигне християнинътъ? Сол. 5:23.

12. Кой ще извърши това благодатно дѣло? Фил. 2:12. 13; 1:6.

Самъ Богъ превършва дѣлото, което бѣ започнато при покаянието. Нашата задача е да се оставимъ напълно подъ влиянието на Светия Духъ чрезъ Словото Божие. Тогава ни остава още една задача, да работимъ заедно съ Божиитѣ сили. Апостолъ Яковъ казва: „И тъй, покорете се Богу; опълчете се противъ дявола, и той ще побѣгне отъ васъ.“ (Яковъ 4:7.) Нашъ дългъ е да се подчинимъ и после да победимъ. Когато Божията сила действа въ сърдцето на човѣка, той ще развие така характеръ, че да бжде Богоугоденъ.

Цена 8 лева